

meltigen naar man vil regne Redaktionsforandringer, Samarbejdsforandringer af Paragraphernes Udtryksmaade og deslige med, kan synes at være blevet næsten til et nyt; thi ogsaa dette er jo skeet under Thingets Dine og bestandige Dagtagelse og Indvirkning med fuldkommen Bevidsthed fra alle Sider, og dette synes altsaa ikke hos Thinget at kunne gjøres til Indvending imod samme. Naar fremdeles den samme ærede Taler har gjentaget, at han især forkaster det, fordi det indeholder, hvad han kalder Glasvalg, og den dobbelte Valgret, da er det atter et Punkt, der ikke ved en eller anden Leilighed ligesom fra en Side er kommen ind i Loven, men Noget, hvorom Debatten har dreiet sig i det Hele taget. Og det vil altsaa være for silde her at optage Striden desangaaende. Naar derimod min ærede Nabo (Wessely) har søgt at paavise en tilsyneladende Meningsforskel imellem den høitærede Minister og Udvalget i Henseende til Provsten, forsaavidt som Udvalget skal antage, at hans Plads i Amtsraadet er midlertidig, og Ministeren skal mene, at han skal blive der for bestandigt, saa forekommer det mig, at denne Modsigelse ikke finder Sted. Udvalget var sig meget godt bevidst, at det lader underligt i en Lov at sige, at dette eller hiint skal vedblive „indtil videre“; thi vi vide jo Allesammen om det Altsammen, at det ikke skal vedblive længere end til en ny Lov, der gjør Forandring deri, udkommer. Men Udvalget vilde dog have det klart udtalt, at det om Provstens Stilling var et Punkt, der med det Allerførste vil blive gjort til Gjenstand for bestemt Behandling af den lovgivende Myndighed, og det, naar Grundene til at bestemme sig ville ligge ganske anderledes for. Men det er, synes mig, det Samme, den høitærede Minister har gjentagende indskærpet. Han udtalte, at det var et Punkt, der vilde blive omdebatteret med Hensyn til Skoleforholdene, hvor det da vilde klare sig, om det Midlertidige skal gaae over til at blive noget Varigt, forsaavidt noget mehnesteligt Bærk kan være varigt, eller om det Midlertidige skal ende med, at Provsten ganske udsøndres af Amtsraadet. — Den ærede Rigsdagsmand fra Fyen (Mau), der sidst havde Ordet, har nu, støttet til Erfaringer fra Zule-

ferien (Munterhed), gjentaget, at der hersker stor Misfornøielse med det System, vi her vedtage, og med det Forslag, som her foreligger, hvilken Misfornøielse, — naturligvis efter hans Formening, der ikke har forandret sig med det nye Aar, hvor man ellers pleier at begynde med gode Duffer og glædelige Forhaabninger (Munterhed), — vil blive endnu større for Fremtiden, hvis denne Lov træder i Kraft. Jeg tør maaskee i denne Anledning bemærke, at der er mere end een Raade at forstaae det gamle Ord paa: „som man raaber i Stoven, saa faaer man Svar tilbage.“ Det skal saaledes ikke blive vanskeligt, — det vilde vistnok Mange her i denne ærede Forsamling erkende, — for næsten enhver Rigsdagsmand at kunne komme frem med en Mængde ganske sande Vidnesbyrd om, at han havde faaet lutter gunstige eller lutter ugunstige Meninger at høre om Forslaget. Thi det kommer derved saameget an paa, hvem man henviser sig til, og hvorledes man begynder med det. Det vilde saaledes ogsaa være saare let for mig at skaffe Citringer fra enhver Ferie, Rigsdagen maatte forunde mig, der gaar i en aldeles modsat Retning. Den samme ærede Taler mener, at vi her ere især med at indføre et nyt Aristokratie, et Bondearistokratie. Jeg mener derimod, at ved denne Lov indføres der slet ikke Noget, der kan kaldes Aristokratie, i al Fald ikke i en Betydning, hvorved Nogen kan have nogen Betænkelse. Ved denne Lov erkendes det blot, at der nu eensgang er en Ulighed imellem Menneskene, en Ulighed, som Menneskene lægge uhyre Vægt paa, en Ulighed nemlig i Besiddelse, som gjør, at den Formuende har overbættens stor Indflydelse fremfor Andre i de allerflestes Forhold. Og saa skaffes der ved denne Lov ligesom en Canal, ad hvilken denne Indflydelse kan blive anvendt til Statens eller Communens Læve, til sælles Bedste, medens vi ved at protestere derimod og sige, at den, som Intet eier, og den, som eier en halv Provinds, skulle være lige berettigede til Indflydelse, vilde danne den meest forkeerte Tingenes Orden, man maaskee kunde tænke sig. Thi det vilde blive et Besikkelsesaristokratie; det vilde blive den Form, under hvilken Formuens Indflydelse vilde til-